

MAGAZÍN MLADÉ FRONTY DNES

1. MŮJ SVĚT SE ZASTAVIL

16.03.2023 Magazín Mladé fronty DNES - SCARLETT WILKOVÁ
strana: 4 rubrika: Rozhovor

Odkaz na originál

Klíčová slova: Antonína (2); Divadle (2); Dvořáka (2); Divadla; Jiřího; Myrona; opery; Ostravě; ostravské; v

PATRICIA JANEČKOVÁ

Zázračné dítě. To se o ní říkalo, když vyhrála soutěž Talentmania. Bylo jí dvanáct, s přehledem zpívala operní árie a úžas vyjadřovali Karel Gott, Peter Dvorský i další hvězdy. Přežít v tak mladém věku úspěch byla těžká zkouška. Mnohem těžší však podstoupila teď.

- Co si pamatujete ze dne, kdy jste se dozvěděla, že máte v prsu nádor?

Úplně všechno z toho dne si přesně pamatuju. Bylo to loni 31. ledna, pondělí. A bylo krásně. Svítalo slunce, cesty a stromy byly namrzlé, takže ve sluníčku se všechno lesklo. Volala mi paní doktorka, že si mám co nejdřív přijít pro výsledky, protože mi je nemůže říct do telefonu. Partner mě k ní odvezl. Pamatuju si, že když jsem z ambulance vyšla ven, už bylo zamračeno. To jsou takové detaily, které si asi budu pamatovat celý život.

- Dá se takové zprávě ve třidvaceti letech vůbec uvěřit?

Možná, že věk až takovou roli nehraje. Tuhle informaci nechcete slyšet nikdy.

- Rozumím, ale přece jen je rozdíl, když ji slyší žena v šedesáti a když ve třidvaceti, ne?

Samozřejmě, že to byl obrovský šok. V první chvíli mě napadlo, jestli budu moct mít děti. Jestli se z toho vůbec dostanu. Původně mi lékař řekl, že je to zánět prsní žlázy. No... nebyl. Šla jsem na další vyšetření. Pro výsledky jsem jela s klidem, nenapadlo mě, že můžu slyšet tak špatnou zprávu. Během několika minut se můj život úplně otočil. A k tomu ještě v takové situaci musíte být silnější než ostatní.

- Jak to?

Máte před sebou úkol informovat své nejbližší.

- Jaký způsob jste zvolila?

Partner mě čekal u nemocnice v autě, takže on jediný to slyšel z očí do očí. Maminka a sestra žijí v Bratislavě, takže nebyla jiná možnost než zatelefonovat. Volala jsem taky své profesorce zpěvu a manažerce. Reakce byly naprosto odlišné. V takové situaci se ukáže, kdo se jak dovede vyrovnat se špatnou zprávou. Samozřejmě nejhůř to vzala maminka, tu jsem musela uklidňovat. Ale já nejsem typ, který by se hroutil, takže jsem všem říkala, že to musíme brát jako fakt a věřit, že to bude dobré.

- To je paradoxní, že většinou se nemocní chovají statečněji než my, kteří nevíme, jak reagovat, co říct.

Ale to je přirozené. Takovou zprávu nikdo neslyší běžně, je to vždycky premiéra.

- V jaké situaci vás nemoc zastihla? Měla jste hodně práce, velké plány?

Byla jsem obsazena do hlavní role v **Divadle Antonína Dvořáka v Ostravě**, měla jsem dělat Smetanovy Dvě vdovy. To byla první velká věc, kterou jsem musela pustit. Další mi trochu zavařila při studiu na vysoké škole. Měla jsem ve Státní opeře v Praze hlavní roli v operetě Ples v hotelu Savoy a já si to napsala jako téma na magisterskou práci. Protože jsem nemohla zkoušet a pak ani vystupovat, zároveň jsem přišla o téma na magisterskou práci. Samozřejmě přede mnou byla spousta dalších koncertů v rámci různých festivalů. Všechno se muselo rušit.

TĚŠÍM SE NA DLOUHÉ VLASY

- Docela otevřeně jste na sociálních sítích sdílela průběh léčby. Je to tím, že pro vaši generaci je normální všechno sdílet, nebo to mělo i nějaký další důvod?

Od začátku jsem věděla, že nemoc nebudu tajit. Nechtěla jsem, aby měl někdo měl pocit, že ruším vystoupení třeba jen proto, že

jsem líná. Zároveň nejsem ten, kdo by si veřejně vyléval srdíčko, takže jsem se rozhodla přistoupit ke sdílení nemoci čistě informativně. Psala jsem, co mě který týden čeká, co mám za sebou. Emoce jsem si nechávala pro své nejbližší. Nesdílela jsem to, co jsem opravdu prožívala, protože to stejně bylo nesdílitelné.

- Ukázala jste i poměrně drsné snímky, když jste v nemocnici, bez vlasů...

Trvalo mi asi tři měsíce, než jsem se rozhodla fotku zveřejnit. Co si budeme říkat, vlasy jsou pro nás ženy důležité. Když se žena rozhodne ostříhat nakrátko nebo si hlavu oholit z vlastní vůle, dobrovolně, je to něco jiného, než když ji k tomu donutí léčba. Zpětná vazba byla pozitivní. Lidi mi i teď říkají, že mi krátké vlasy sluší, ale pro mě jsou krátké vlasy připomínkou toho zlého, co mám za sebou. Vrací mě do špatné doby. Těším se, až zase budu mít svoje dlouhé vlasy.

- Do té doby se zdálo, že se vám všechno mimořádně daří, říkalo se o vás, že jste zázračné dítě. Bylo to tak, nebo šlo spíš o zdání zvenku?

Nezdálo se mi, že dělám něco výjimečného. Zpívala jsem, protože mě to bavilo a šlo mi to. Jako zázračné dítě bych se rozhodně nenazvala, ale možná to tak někomu mohlo připadat. Začala jsem zpívat ve čtyřech letech, v podstatě stejně jako jiné děti v pěveckém sboru. Rodiče mě přihlásili na různé kroužky, ale já je postupně opouštěla a zůstala u zpěvu. Časem mně základní umělecká škola nestačila, chtěla jsem zpívat něco těžšího, ale tam to nešlo.

- Proč?

Učitelé zpěvu musí dodržovat určité osnovy. Je přesně dáno, jaký repertoár do kterého ročníku patří. A já jsem pořád chtěla zpívat něco těžšího. V osmi letech jsem udělala konkurz k Lence Živocké, která vede dětské operní studio v **Divadle Antonína Dvořáka**, pak jsem nastoupila na konzervatoř, potom na Fakultu umění Ostravské univerzity, kde jsem studovala operní zpěv. Celé roky mě učí stále stejná profesorka, první dáma **ostravské opery** Eva Dřízgová. Moje začátky byly úplně obyčejné, všechno přicházelo až postupem času.

- Přece jen není obvyklé, že malá holka zpívá operní árie. Nebyla jste mezi vrstevníky trochu exot?

Někdy jsem jim byla k smíchu. Ale pro mě byla opera přirozená. Otec je kontrabasista v Janáčkově filharmonii, máma kdysi hrála na housle. Odmalička mě brali do divadla, na koncerty, doma jsme měli velkou sbírku cédéček s klasickou hudbou. Poslouchala jsem je, ta hudba se mi líbila víc než ta, kterou nabízela rádia.

BYLA JSEM STYDLIVÁ

- Děti, které se nějakému oboru intenzivně a na vysoké úrovni věnují, někdy po čase říkají, že přišly o takzvané obyčejné dětství. Nebyl to i váš případ?

Bylo to na úkor dětství. Trávila jsem málo času s vrstevníky. Často jsem jezdila na vystoupení, musela jsem se pořád něco nového učit. A učit se k tomu ještě matiku a fyziku na základce, to pro mě bylo peklo. Vypadalo to, že se mi všechno daří a že vedu skvělý život, ale chvílemi to bylo náročné.

- Jak jste zvládla vítězství v Talentmanii? Bylo vám teprve dvanáct a najednou jste dávala rozhovory, všude se o vás mluvilo a psalo.

Samotná soutěž byla fajn. Vždycky jsem přišla, zazpívala, uklonila se a zase šla. Nijak jsem to neprožívala, bavilo mě, že zpívám, a bylo mi jedno, jestli vyhraju, nebo ne. Byla jsem ještě dítě. Po vítězství začala těžší kapitola. Nebyla jsem zvyklá na kamery, fotoaparáty, diktafony. Neuměla jsem mluvit s dospělými, byla jsem stydlivá.

- Vychutnala jste si vůbec ten úspěch?

Ale to ano. Přišly zajímavé nabídky, změnil se mi život. Zpívala jsem s Peterem Dvorským, s Adamem Plachetkou, Karel Gott mi křtil cédéčko. To je pro mě dodnes vlastně nepochopitelné a moc si toho vážím. Měla jsem možnost zazpívat si s Českou filharmonií, se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu, s filharmonií zlínskou, brněnskou, ostravskou. To jsou obrovská tělesa a postavit se před ně je zážitek, pro dítě o to větší. Je to velká síla a těžko popsatelný pocit, když za vámi hraje velký orchestr.

- Neprošla jste obdobím, kdy vám začalo chybět, že se nepoflakujete s kamarády jako jiná děvčata v patnácti šestnácti letech?

Na konzervatoři mě zpívání přestávalo bavit, přišla doba vyhoření. Cítila jsem určité tlaky a začala jsem si říkat: Dělán to především pro sebe, nebo pro někoho jiného?

- Co si představit pod slovem tlaky?

Například jsem se zúčastnila soutěže Petera Dvorského v Karlových Varech, je to velmi známá pěvecká soutěž. Skončila jsem třetí, což byl obrovský úspěch, protože jsem zpívala ve vyšší věkové kategorii, než bych měla být. Když jsem se vrátila, někteří lidi v mém okolí se ptali, proč jsem nebyla první. Stále mi všichni říkali, že jsem nejlepší, a najednou jsem nebyla první. Pro mě přitom bylo třetí

místo obrovský úspěch. Ale málokdo to ocenil.

- To je podobné, jako když sportovci popisují, jak je frustruje, když od nich všichni pořád očekávají nejlepší výkon.

Je to podobné. Očekávání bývají velká. Navíc jsem měla dost striktní výchovu. Rodiče mě nepouštěli jen tak ven a já to zpětně na jednu stranu chápu. Je dobré mít dítě pod kontrolou. Na druhé straně je třeba zachovat si nějakou míru. Takže jsem se pak snažila všechno dohánět, když jsem se od rodičů odstěhovala.

POŘÁD NA CESTÁCH

- Neříkala jste si někdy, jestli ten neustálý tlak na výkon a spousta povinností nepřinášely stres a zda ten nemohl být jednou z příčin onemocnění?

Lékaři mi řekli, že těch faktorů může být opravdu mnoho, ale je pravda, že jsem moc času sama na sebe neměla. Můj život jednu dobu spočíval v tom, že jsem zabalila kufr, někam jela, tam zazpívala, pak jsem jela zpět, vyprala si věci, zabalila další kufr a zase jela. O stresu se teď hodně mluví. Mohl mít nějaký vliv, ale stejně tak nemusel. Nevím. Nemá smysl se tím zpětně zaobírat. Chci si pamatovat spíš to dobré, co jsem díky cestování zažila. Vystupovala jsem různě po Evropě, nezapomenutelný zážitek byla pracovní cesta do Mexika. V šestnácti jsem vyhrála v Římě soutěž zaměřenou na duchovní hudbu, na to taky ráda vzpomínám, díky tomu jsem byla poprvé v Římě, který jsem si zamilovala.

- Jak žijete teď?

Jsem krátce po skončení léčby. Snažím se mít víc času sama pro sebe. Vrátila jsem se do **Divadla Jiřího Myrona**, kde jsem už dřív hostovala. Teď jsme měli premiéru muzikálu Sweeney Todd: Dábelský lazebník. Oprašuju starší inscenace, chystají se další. Divadlo mi chybělo. I během nejtěžší chemoterapie, která probíhala loni na jaře, kdy jsem byla totálně vyčerpána, mi chybělo tak hodně, že jen jsem trochu nabrala sílu, šla jsem odehrát dvě představení. Pamatuju si, že se kolegyně divily, co tam dělám, když jsem nemocná. Ale mně ta představení pomohla, dala mi naději, že se vrátím.

- Jaké to bylo, zpomalit z původního hektického života?

Náš život je strašně rychlý. Pořád spěcháme, pracujeme. Najednou ležíte doma a máte čas přemýšlet. Musíte šetřit síly na každý další den. Bylo to, jako by se můj svět zastavil, ale ten okolo normálně běžel. To, co jsem dřív považovala za přirozené, najednou bylo vzácné. Představovala jsem si, jaké by to bylo, kdybych se mohla sebrat, někam jít, něco tam zažít. Taková normální věc, že jdete ven, se stala výjimečnou. Musela jsem si držet odstup od lidí, moje imunita byla v podstatě nulová, cokoli mě mohlo ohrozit. Chodilo ke mně minimum lidí, a když tak v rouškách.

- Co vám dávalo největší naději?

Můj partner. Nevzdal to, šel do toho se mnou, i když věděl, že ho čeká těžký rok. Zvládl to bravurně. Je hercem v Komorní scéně Aréna, samozřejmě musel pracovat. Když hrozilo, že bych musela být doma dlouho sama, občas přijela máma z Bratislavy. Pomohli mi i naši dva psi.

- Jaké máte?

Máme staršího křížence, který už má rád svůj klid. Když jsem onemocněla, pořídili jsme si ještě štěně dalmatina, aby doma byla radost, energie, život.

VĚŘILA JSEM LÉKAŘŮM

- Co všechno vlastně léčba obnášela?

Šestnáct chemoterapií. V podstatě jsem od ledna do července byla pořád v nemocnici. V srpnu jsem podstoupila operaci. Po měsíci rekonvalescence jsem nastoupila na ozařování. To trvalo měsíc, každý den kromě víkendů. Pila jsem i různé podpůrné čaje, šťávy, ale rozhodla jsem se věřit především lékařům, moderní medicíně.

- Měla jste pocit, že je to ztracený rok?

Zpočátku jsem si říkala, že ztratím hodně času. Ale pak se některé chvíle nekonečně táhly a jiné zase hezky ubíhaly. Taky jsem se bála, že se už nedostanu do formy, v jaké jsem před nemocí byla.

- Jako že vám to už nebude tak dobře zpívat?

Byla jsem zesláblá, vážila jsem po chemoterapiích pod padesát kilo. Operní zpěv je dřina, tak jsem si nebyla jistá, jestli to půjde. Hlasivky jsou sval, potřebují trénovat. Je to podobné, jako když běžec netrénuje, taky pak míň uběhne. Tak teď začínám makat. Potřebuju se vrátit do takové kondice, abych všechno fyzicky utáhla. Ale už se to rozjíždí. Mám nabídky na nějaké festivaly. Možná, že

za rok budu tam, kde jsem byla.

- Bylo na tom roce i něco dobré? Když někdo přežije těžkou nemoc, tak někdy říká, že se mu změnil pohled na svět.

Dobré na tom asi nebylo nic. Možná to, že jsem se naučila dělat si čas na sebe. Taky jsem poznala, s kým stojí za to být a s kým ne. No a jestli jsem třeba někomu, kdo prožívá totéž, pomohla tím, že jsem nemoc sdílela, tak z toho bych měla radost.

ZBLÍZKA
Statečná

Když jsme spolu mluvily poprvé, šlo o její první velký rozhovor po vítězství v soutěži. Byla lehce rozpačitá a nejistá. Směje se, pamatuje si to. Dokonce si vybavuje, kde to bylo i co měla na sobě. Teď přede mnou sedí někdo úplně jiný. A přestože máme mnohem těžší a nepříjemnější téma, rozpačitá ani nejistá už není. Je sice znát, že se jí o některých věcech nemluví lehce, ale rozhodla se, že to zvládne. Už je z ní mladá dáma, kterou jen tak něco nerozhází.

V PĚTI ČÍSLECH

24

Narodila se 18. června 1998 v německém Münchbergu.

4

V tomto věku se začala věnovat zpěvu.

2010

Zvítězila v televizní soutěži Talentmania. Bylo jí dvanáct let.

16

Tolik jí bylo, když v roce 2014 vyhrála mezinárodní soutěž Concorso di Musica Sacra v Římě.

2023

Po ročním boji s rakovinou se vrátila ke zpěvu a divadlu.

Foto: ZÁZRAČNÉ DÍTĚ. Vítězka televizní Talentmanie 2010.

Foto: 1 SETKÁNÍ S LEGENDOU. Karel Gott jí křtil céděčko. Všechno se zdálo tak krásné. 2 DIVADLO. Ještě před nemocí zkouší operu Così fan tutte. 3 TĚŽKÉ ČASY. Mimo jiné přišla o své dlouhé vlasy. Těší se, až jí narostou. 4 PŘÍTEL. Pomohl jí nejvíc. Vlastimil Burda, herec Komorní scény Aréna.

FOTO PAVEL GWUZD/ PROFIMEDIA.CZ, LUDĚK PEŘINA/ČTK, @MARIE.CO.OTI, @PATRICIA_JANECKOVA

FOTO ADOLF HORSINKA, MAFRA

O autorovi: SCARLETT WILKOVÁ, scarlett.wilkova@mfdnes.cz

Co si pamatujete ze dne, kdy jste se dozvěděla, že máte v prsu nádor?

Úplně všechno z toho dne si přesně pamatuju. Bylo to loni 31. ledna, pondělí. A bylo krásně. Svítalo slunce, cesty a stromy byly namrzlé, takže ve sluníčku se všechno lesklo. Volala mi paní doktorka, že si mám co nejdřív přijít pro výsledky, protože mi je nemůže říct do telefonu. Partner mě k ní odvezl. Pamatuju si, že když jsem z ambulance vyšla ven, už bylo zamračeno. To jsou takové detaily, které si asi budu pamatovat celý život.

Dá se takové zprávě ve třidvaceti letech vůbec uvěřit?

Možná, že věk až takovou roli nehraje. Tuhle informací nechcete slyšet nikdy.

Rozumím, ale přece jen je rozdíl, když ji slyší žena v šedesáti a když ve třidvaceti, ne?

Samozřejmě, že to byl obrovský šok. V první chvíli mě napadlo, jestli budu moct mít děti. Jestli se z toho vůbec dostanu. Původně mi lékař řekl, že je to zánět prsní žlázy. No... nebyl. Šla jsem na další vyšetření. Pro výsledky jsem jela s klidem, nenapadlo mě, že můžu slyšet tak špatnou zprávu. Během několika minut se můj život úplně otočil. A k tomu ještě v takové situaci musíte být silnější než ostatní.

Jak to?

Máte před sebou úkol informovat své nejbližší.

Jaký způsob jste zvolila?

Partner mě čekal u nemocnice v autě, takže on jediný to slyšel z očí do očí. Maminka a sestra žijí v Bratislavě, takže nebyla jiná možnost než zatelefonovat. Volala jsem taky své profesorce zpěvu a manažerce. Reakce byly naprosto odlišné. V takové situaci se ukáže, kdo se jak dovede vyrovnat se špatnou zprávou. Samozřejmě nejhůř to vzala maminka, tu jsem musela uklidňovat. Ale já nejsem typ, který by se hroutil, takže jsem všem říkala, že to musíme brát jako fakt a věřit, že to bude dobré.

To je paradoxní, že většinou se nemocní chovají statečněji než my, kteří nevíme, jak reagovat, co říct.

Ale to je přirozené. Takovou zprávu nikdo neslyší běžně, je to vždycky premiéra.

PATRICIA JANEČKOVÁ

Zázračné dítě. To se o ní říkalo, když vyhrála soutěž Talentmania. Bylo jí dvanáct, s přehledem zpívala operní árie a úžas vyjadřovali Karel Gott, Peter Dvorský i další hvězdy. Přežít v tak mladém věku úspěch byla těžká zkouška. Mnohem těžší však podstoupila teď.

MŮJ SVĚT SE ZASTAVIL

TEXT SCARLETT WILKOVÁ FOTO ADOLF HORSINKA, MAFRA

ZÁZRAČNÉ DÍTĚ.
Vítězka televizní
Talentmanie 2010.

V jaké situaci vás nemoc zastihla? Měla jste hodně práce, velké plány?

Byla jsem obsazena do hlavní role v Divadle Antonína Dvořáka v Ostravě, měla jsem dělat Smetanovy Dvě vdovy. To byla první velká věc, kterou jsem musela pustit. Další mi

Ukázala jste i poměrně drsné snímky, když jste v nemocnici, bez vlasů...

Trvalo mi asi tři měsíce, než jsem se rozhodla fotku zveřejnit. Co si budeme říkat, vlasy jsou pro nás ženy důležité. Když se žena rozhodne ostříhat nakrátko nebo si hlavu oholit

ročníku patří. A já jsem pořád chtěla zpívat něco těžšího. V osmi letech jsem udělala konkurz k Lence Živocké, která vede dětské operní studio v Divadle Antonína Dvořáka, pak jsem nastoupila na konzervatoř, potom na Fakultu umění Ostravské univerzity, kde jsem studovala operní zpěv. Celé roky mě učí stále stejná profesorka, první dáma ostravské opery Eva Dřízgová. Moje začátky byly úplně obyčejné, všechno přicházelo až postupem času.

Přece jen není obvyklé, že malá holka zpívá operní árie. Nebyla jste mezi vrstevníky trochu exot?

Někdy jsem jim byla k smíchu. Ale pro mě byla opera přirozená. Otec je kontrabasista v Janáčkově filharmonii, máma kdysi hrála na housle. Odmalička mě brali do divadla, na koncerty, doma jsme měli velkou sbírku cédéček s klasickou hudbou. Poslouchala jsem je, ta hudba se mi líbila víc než ta, kterou nabízela rádia.

BYLA JSEM STYDLIVÁ

Děti, které se nějakému oboru intenzivně a na vysoké úrovni věnují, někdy po čase říkají, že přišly o takzvaně obyčejné dětství. Nebyl to i váš případ?

Bylo to na úkor dětství. Trávila jsem málo času s vrstevníky. Často jsem jezdila na vystoupení, musela jsem se pořád něco nového učit. A učit se k tomu ještě matematiku a fyziku na základce, to pro mě bylo peklo. Vypadalo to, že se mi všechno daří a že vedu skvělý život, ale chvílemi to bylo náročné.

FOTO PROFIMEDIA.CZ

trochu zavazila pri studiu na vysoke skote. Mela jsem ve Státní opeře v Praze hlavní roli v operetě Ples v hotelu Savoy a já si to napsala jako téma na magisterskou práci. Protože jsem nemohla zkoušet a pak ani vystupovat, zároveň jsem přišla o téma na magisterskou práci. Samozřejmě přede mnou byla spousta dalších koncertů v rámci různých festivalů. Všechno se muselo rušit.

TĚŠÍM SE NA DLOUHÉ VLASY **Docela otevřeně jste na sociálních sítích sdílela příběh léčby.**

Je to tím, že pro vaši generaci je normální všechno sdílet, nebo to mělo i nějaký další důvod?
Od začátku jsem věděla, že nemoc nebudu tajit. Nechtěla jsem, aby měl někdo měl pocit, že ruším vystoupení třeba jen proto, že jsem líná. Zároveň nejsem ten, kdo by si veřejně vyléval srdíčko, takže jsem se rozhodla přistoupit ke sdílení nemoci čistě informativně. Psala jsem, co mě který týden čeká, co mám za sebou. Emoce jsem si nechávala pro své nejbližší. Nesdílela jsem to, co jsem opravdu prožívala, protože to stejně bylo nesdílitelné.

Neprošla jste obdobím, kdy vám začalo chybět, že se nepoflákujete s kamarády jako jiná děvčata v patnácti šestnácti letech?

Na konzervatoři mě zpívání přestávalo bavit, přišla doba vyhoření. Cítila jsem určité tlaky a začala jsem si říkat: Děláním to především pro sebe, nebo pro někoho jiného?

Co si představit pod slovem tlaky?

Například jsem se zúčastnila soutěže Petera Dvorského v Karlových Varech, je to velmi známá pěvecká soutěž. Skončila jsem třetí, což byl obrovský úspěch, protože jsem zpívala ve vyšší věkové kategorii, než bych měla být. Když jsem se vrátila, někteří lidé v mém okolí se ptali, proč jsem nebyla první. Stále mi všichni říkali, že jsem nejlepší, a najednou jsem nebyla první. Pro mě přitom bylo třetí místo obrovský úspěch. Ale málokdo to ocenil.

To je podobné, jako když sportovci popisují, jak je frustruje, když od nich všichni pořád očekávají nejlepší výkon.

Je to podobné. Očekávání bývají velká. Navíc jsem měla dost striktní výchovu. Rodiče mě

z vlastní vůle, dobrovolně, je to něco jiného, než když ji k tomu donutí léčba. Zpětná vazba byla pozitivní. Lidé mi i teď říkají, že mi krátké vlasy sluší, ale pro mě jsou krátké vlasy připomínkou toho zlého, co mám za sebou. Vrací mě do špatné doby. Těším se, až zase budu mít svoje dlouhé vlasy.

Do té doby se zdálo, že se vám všechno mimořádně daří, říkalo se o vás, že jste záračné dítě. Bylo to tak, nebo šlo spíš o zdání zvenku?

Nezdálo se mi, že dělám něco výjimečného. Zpívala jsem, protože mě to bavilo a šlo mi to. Jako záračné dítě bych se rozhodně nenazvala, ale možná to tak někomu mohlo připadat. Začala jsem zpívat ve čtyřech letech, v podstatě stejně jako jiné děti v pěveckém sboru. Rodiče mě přihlásili na různé kroužky, ale já je postupně opouštěla a zůstala u zpěvu. Časem mně základní umělecká škola nestačila, chtěla jsem zpívat něco těžšího, ale tam to nešlo.

Proč?

Učitelé zpěvu musí dodržovat určité osnovy. Je přesně dáno, jaký repertoár do kterého

nepouštěli jen tak ven a já to zpětně na jednu stranu chápu. Je dobré mít dítě pod kontrolou. Na druhé straně je třeba zachovat si nějakou míru. Takže jsem se pak snažila všechno dohánět, když jsem se od rodičů odstěhovala.

POŘÁD NA CESTÁCH **Neříkala jste si někdy, jestli ten neustálý tlak na výkon a spousta povinností nepřinášely stres a zda ten nemohl být jednou z příčin onemocnění?**

Lékaři mi řekli, že těch faktorů může být opravdu mnoho, ale je pravda, že jsem moc času sama na sebe neměla. Můj život jednu dobu spočíval v tom, že jsem zabalila kufr, někde jela, tam zazpívala, pak jsem jela zpět, vyprala si věci, zabalila další kufr a zase jela. O stresu se teď hodně mluví. Mohl mít nějaký vliv, ale stejně tak nemusel. Nevím. Nemá smysl se tím zpětně zaobírat. Chci si pamatovat spíš to dobré, co jsem díky cestování zažila. Vystupovala jsem různě po Evropě, nezapomenutelný zážitek byla pracovní cesta do Mexika. V šestnácti jsem vyhrála v Římě soutěž zaměřenou na duchovní hudbu, na to taky ráda vzpomínám, díky tomu jsem byla poprvé v Římě, který jsem si zamilovala.

Jak žijete teď?

Jsem krátce po skončení léčby. Snažím se mít víc času sama pro sebe. Vrátila jsem se do Divadla Jiřího Myrona, kde jsem už dřív hostovala. Teď jsme měli premiéru muzikálu Sweeney Todd: Dábelský lazebník. Oprašuju starší inscenace, chystají se další. Divadlo mi chybělo. I během nejtěžší chemoterapie, která probíhala loni na jaře, kdy jsem byla totálně vyčerpána, mi chybělo tak hodně, že jen jsem trochu nabrala sílu, šla jsem odehrát dvě představení. Pamatuju si, že se kolegyně divily, co tam dělám, když jsem nemocná. Ale mně ta představení pomohla, dala mi naději, že se vrátím.

Jaké to bylo, zpomalit z původního hektického života?

Náš život je strašně rychlý. Pořád spěcháme, pracujeme. Najednou ležíte doma a máte čas přemýšlet. Musíte šetřit síly na každý další den. Bylo to, jako by se můj svět zastavil, ale ten okolo normálně běžel. To, co jsem dřív považovala za přirozené, najednou bylo vzácné. Představovala jsem si, jaké by to bylo, kdybych se mohla sebrat, někde jít, něco tam zažít. Taková normální věc,

JAK JSTE ZVLAŠŤA VÍTĚZSTVÍ V TALENTMANII? BYLO VÁM TEPRVE DVANÁCT A NAJEDNOU JSTE DÁVALA ROZHOVORY, VŠUDE SE O VÁS MLUVILO A PSALO.

Samotná soutěž byla fajn. Vždycky jsem přišla, zazpívala, uklonila se a zase šla. Nijak jsem to neprožívala, bavilo mě, že zpívám, a bylo mi jedno, jestli vyhraju, nebo ne. Byla jsem ještě dítě. Po vítězství začala těžší kapitola. Nebyla jsem zvyklá na kamery, fotoaparáty, diktafony. Neuměla jsem mluvit s dospělými, byla jsem stydlivá.

Vychutnala jste si vůbec ten úspěch?

Ale to ano. Přišly zajímavé nabídky, změnil se mi život. Zpívala jsem s Peterem Dvorským, s Adamem Plachetkou, Karel Gott mi křtil ceděčko. To je pro mě dodnes vlastně nepochopitelné a moc si toho vážím. Měla jsem možnost zazpívat si s Českou filharmonií, se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu, s filharmonií zlínskou, brněnskou, ostravskou. To jsou obrovská tělesa a postavit se před ně je zážitek, pro dítě o to větší. Je to velká síla a těžko popsateľný pocit, když za vámi hraje velký orchestr.

ZBLÍZKA

Statečná

Když jsme spolu mluvily poprvé, šlo o její první velký rozhovor po vítězství v soutěži. Byla lehce rozpačitá a nejistá. Směje se, pamatuje si to. Dokonce si vybavuje, kde to bylo i co měla na sobě. Teď přede mnou sedí někdo úplně jiný. A přestože máme mnohem těžší a nepříjemnější téma, rozpačitá ani nejistá už není. Je sice znát, že se jí o některých věcech nemluví lehce, ale rozhodla se, že to zvládne. Už je z ní mladá dáma, kterou jen tak něco nerozhází.

že jdete ven, se stala výjimečnou. Musela jsem si držet odstup od lidí, moje imunita byla v podstatě nulová, cokoli mě mohlo ohrozit. Chodilo ke mně minimum lidí, a když tak v rouškách.

Co vám dávalo největší naději?

Můj partner. Nevzdal to, šel do toho se mnou, i když věděl, že ho čeká těžký rok. Zvládl to bravurně. Je hercem v Komorní scéně Aréna, samozřejmě musel pracovat. Když hrozilo, že bych musela být doma dlouho sama, občas přijela máma z Bratislavy. Pomohli mi i naši dva psi.

Jaké máte?

Máme staršího křížence, který už má rád svůj klid. Když jsem onemocněla, pořídili jsme si ještě štěně dalmatina, aby doma byla radost, energie, život.

VĚŘILA JSEM LÉKAŘŮM

Co všechno vlastně léčba obnášela?

Šestnáct chemoterapií. V podstatě jsem od ledna do července byla pořád v nemocnici. V srpnu jsem podstoupila operaci. Po měsíci rekonvalescence jsem nastoupila na ozařování. To trvalo měsíc, každý den kromě víkendů. Pila jsem i různé podpůrné čaje, šťávy, ale rozhodla jsem se věřit především lékařům, moderní medicíně.

V PĚTI ČÍSLECH

24
Narodila se 18. června 1998 v německém Munchbergu.

4
V tomto věku se začala věnovat zpěvu.

2010
Zvítězila v televizní soutěži Talentmania. Bylo jí dvanáct let.

16
Tolik jí bylo, když v roce 2014 vyhrála mezinárodní soutěž Concorso di Musica Sacra v Římě.

2023
Po ročním boji s rakovinou se vrátila ke zpěvu a divadlu.

- 1 SETKÁNÍ S LEGENDOU.** Karel Gott jí křtil céděčko. Všechno se zdálo tak krásně. **2 DIVADLO.** Ještě před nemocí zkouší operu *Così fan tutte*.
3 TĚŽKÉ ČASY. Mimo jiné přišla o své dlouhé vlasy. Těší se, až jí narostou.
4 PŘÍTEL. Pomohl jí nejvíc. Vlastnil Burda, herec Komorní scény Aréna.

Měla jste pocit, že je to ztracený rok?

Zpočátku jsem si říkala, že ztratím hodně času. Ale pak se některé chvíle nekonečně táhly a jiné zase hezky ubíhaly. Taky jsem se bála, že se už nedostanu do formy, v jaké jsem před nemocí byla.

Jako že vám to už nebude tak dobře zpívat?

Byla jsem zesláblá, vážila jsem po chemoterapiích pod padesát kilo. Operní zpěv je dřina, tak jsem si nebyla jistá, jestli to půjde. Hlasivky jsou sval, potřebují trénovat. Je to podobné, jako když běžec netrénuje, taky pak míň uběhne. Tak teď začínám makat. Potřebuju se vrátit do takové kondice, abych všechno fyzicky utáhla. Ale už se to rozjíždí. Mám nabídky na nějaké festivaly. Možná, že za rok budu tam, kde jsem byla.

Bylo na tom roce i něco dobré? Když někdo přežije těžkou nemoc, tak někdy říká, že se mu změnil pohled na svět.

Dobré na tom asi nebylo nic. Možná to, že jsem se naučila dělat si čas na sebe. Taky jsem poznala, s kým stojí za to být a s kým ne. No a jestli jsem třeba někomu, kdo prožívá totéž, pomohla tím, že jsem nemoc sdílela, tak z toho bych měla radost. ■

scarlett.wilkova@mfdnes.cz

« zpět na začátek